

S(z)ellő a pincében

A háború kutyája pedig malacrózsaszín, és lehajtott fejjel öklendezik. A teste görcsbe rándul, fogazata szabályos hófehér fegyver, a szájából vér csorog. Nem félelmetes, és nem borzasztó. A kutya létszomorúsága inkább rezignált szájalmat ébreszt. A két tenyérnyi képet *Minna Soraluoma* festette. A zöld kutya mellett desszertesdoboz, rajta csendéletvázlat. A díszdoboz meghagyott piros rózsái és a szkematikus csendéleti tárgyak eklaktikusan keverednek, a szándékoltan dilettáns festői megoldásban. A Nyte (Most) finn képzőművészcsoporthoz Pori-ból érkezett Egerbe, bemutató kiállításukat a Kispréposti palota pincéjében rendezték meg.

Látható egy három lábon járó nyúl kerékpárláncból, a címe „Úton a célba”. A szólás nyelvi abszurditása kap vizuális plasztikai kifejezést a négy lábú állat arányrendszerét követő szoborban. A pincefalon van még egy alacsonyan szálló szegecselt bádogfelhő és szétszedhető gyermekjátékelemeket idéző repülőgép is. Az ötletes pop-artos plasztikák *Veijo Setälä* alkotásai. *Esko Railo* a gyermekrajzok ákom-bákomszerű megoldásait változtatja a metafórikus történeti utalásokkal. *Giacometti* kígyózó plasztikáiról lefejt a megkötözöttség szálait, a grafika képi horizontján apró tárgyak vonulnak fel.

Vajon van-e Ariadne-fonala a lélek szorongató látomásainak? *Rolf Lehtinen* légies installációjában, a függesztett préselt virágok gyönyörű születtje, lefelé lóg a kerek zsebtükör fölött. A fejreállított természet éppen eszköztelenségével és egyszerűségével válik meditációs objektummá. A nézőpont változtatásával feltárul a sík és a tér ellentmondása, a látszat és valóság relativitása. *Saija Hairo* elveti a világ illuzionista ábrázolásának lehetőségét. Képei töredékformák, melyek kvázi a teljesség

széthullt darabjaivá lesznek. A geometrikusan ívelt hegyes formák és a hozzájuk kapcsolt felújított vászonpárnák egy színnel megfestve, a plasztikai tér és a képi tér egyesítésére adnak lehetőséget. „Haiku” című sorozatában a japán buddhista irodalmi műfaj gyémánt-tömörsege analog a képek formai egyszerűségével, stiláris kiüresítésével.

A kép az, ami azonos önmagával. *Sinikka Santikko* montázsain az önmagát kereső, arcát vesztett XX. századi ember szorongásai jelennek meg a „Ki vagyok én?” című sorozatában. *Pavi Mikkonen* a fotókon, *Marja-Leena Kukkasma* akvarelleken, *Salla Syvanne* mini pasztelleken keresi az emberi lélek rejtélyeit. *Kuisu Koivisto* a nyúl szerelmese. A Beuys-i állatmotívum a lelki metamorfózis átélt variációivá lesznek képein. (Orfeusz-nyúl, Léda-nyúl, stb.) A transzavantgarde expresszivitása helyett itt a bensőséges méretek líraisággal telítődnek, a szubjektív élmény szelíd szürreális áttételeken érvényesül. *Henry Merimaa* tárgy-kollázsait nemes egyszerűség, mértéktartó anyaghasználat, és tiszta formaalkotás jellemzi. A különböző minőségű anyagok: fa, tapéta, fűrészlap, fénykép-applikációk komponált összhatásban jelennek meg. *Eija Hannus* képén az ember és halomotívum simul egymást követő formákba. Van itt még hullámváz, vízdémon, sellő, férfiprofil, és női láb, ami felidézi a tenger misztériumát, az élet principiumának hordozóját. Képeit átlengeti az örök hullámváz metafizikus csendje.

A fiatal képzőművészcsoporthoz merít a helyi hagyományokból, és programszerűen vállalja a kortárs képzőművészet irányzatait, jelenségeit. A kiállítás műfajilag és technikailag változatosan, a jó rendezés pedig levegősen töltötte meg a Kispréposti palota tágas pincéjét.

Dévényi János

HEVES MEGYEI HIRLAP

10.12.1990